

Jules Verne

Ocolul lumii în 80 de zile

REGIS

În care Phileas Fogg și Passepartout se acceptă reciproc: unul ca stăpân, celălalt ca servitor

În anul 1872, casa de la numărul 7 din Savile Row, Burlington Gardens — unde a murit Sheridan în anul 1814 — era locuită de Phileas Fogg, unul dintre cei mai ciudați și mai cu vază membri ai Reform Club-ului din Londra, deși se părea că face tot ce era cu puțință ca să nu atragă atenția nimănui.

Deci, Phileas Fogg, urmaș al unora dintre cei mai mari oratori ai Londrei, personaj enigmatic, despre care nu se știa altceva decât că era unul dintre cei mai frumoși și mai însemnați boieri din înalta societate a gentlemanilor englezi.

Se zicea că seamănă cu Byron — dar un Byron cu mustați și favoriți, un Byron nepăsător, care ar fi viețuit o mie de ani, fără a îmbătrâni.

Deși englez, se prea poate să nu fi fost londonez. Nu-l văzuse vreodată cineva la bursă, la bancă sau în alt birou al capitalei. Nici docurile ori portul Londrei nu văzuseră vreodată o corabie avându-l ca armator pe Phileas Fogg. Nu era trecut în nicio socoteală de administrație.

Numele lui nu se auzise în niciun corp avocătesc, după cum nici în Templu sau Lincoln's Inn ori Gray's Inn nu se auzise. Nu pledase nicicând nici la curtea Cancelarului, nici la cea a reginei, nici la eșichier, nici înaintea înaltului tribunal bisericesc. Industriaș nu era,

după cum nici neguțător sau plugar nu era. Nu făcea parte nici din Institutul regal al Marii Britanii, nici din Institutul londonez, ori din Asociația meseriașilor, ba nici din Societatea Russel, nici din Societatea literară, de drept sau cea de științe și arte, pusă de-a dreptul sub înalta oblăduire a Majestății Sale. Cu alte cuvinte, nu era părtaș al nici unei societăți, începând cu Societatea armonică și terminând cu Societatea entomologică, întemeiată mai cu seamă pentru nimicirea gângăniilor vătămătoare.

Phileas Fogg nu era membru decât în Reform Club și nimic mai mult.

Cine s-ar mira de faptul că un nobil atât de ciudat face parte din acea onorabilă asociație, i s-ar putea răs-

punde că fusese introdus aici după recomandarea fraților Barring, la care avea un credit și o trecere nețărmurită. Astfel, se lămurea „aparență” pe temeiul căreia toate cecurile lui erau regulat plătite la vedere, pe seama creditului său în cont curent, pururea creditor.

Era, oare, atât de avut acest Phileas Fogg? Nici vorbă. Dar cum își

făcuse avereia, asta n-o putea spune nici chiar cel mai bine informați, iar cel ce ar fi putut da lămuririle cele mai bune era tot el, domnul Phileas Fogg.

În orice caz risipitor nu era defel, dar nici zgârcit nu era, căci oriunde se simțea nevoie de ceva în sprijinul unei fapte nobile, folositoare sau mărinimoase, îl aducea el în taină. Scurt și lămurit, nimeni nu era mai puțin vorbăreț decât acest gentleman. Vorbea foarte puțin și cu cât tăcea, cu atât părea mai tainic, mai misterios. Totuși, viața nu-i era tainică, însă tot ce făcea era atât de calculat, totdeauna același lucru.

Călătorise? Poate că da, căci nimeni altcineva nu știa atâtea lucruri pe de rost în legătură cu globul pământesc. Nu era loc, oricât de îndepărtat, despre care să nu aibă amănunțite cunoștințe. Uneori, în câteva cuvinte, dar clare, sublinia tot ce auzea vorbindu-se la club despre călătorii pierduți sau rătăciți. Arăta adevăratele probabilități și vorbele lui păreau adesea inspirate din experiența călătoriei.

Ceea ce-i sigur, e că de mai mulți ani Phileas Fogg nu plecase din Londra. Aceia care aveau cinstea să-l cunoască mai bine susțineau că nimeni nu l-ar fi văzut vreodată pe alt drum decât pe acela de acasă la club. Unica lui distracție era să citească zare, să joace whist, un joc, de altfel, potrivit firii sale, câștigând adesea și înscriindu-și câștigurile în bugetul cheltuielilor de binefaceri. În plus, se vedea clar că joacă pentru a se distra, nu ca să câștige. Nimeni nu putea să știe dacă avea nevastă ori copii — lucru ce i se poate întâmpla celui

În care Fix intră de-a dreptul în legătură cu Phileas Fogg

În timpul acestei scene care i-ar fi putut face de ocară atât de serios viitorul, mister Fogg se plimba cu doamna Auda pe străzile orașului englezesc. De când doamna Auda promise propunerea să-l însوțească în Europa, se gândise la toate amănuntele ce le cere o călătorie atât de îndelungată.

Că un englez ca dânsul făcea ocolul lumii numai cu un geamantan, treacă-meargă, dar o femeie nu putea întreprinde un asemenea drum în aceste condiții. De aici trebuia să-și cumpere hainele și cele trebuitoare. Mister Fogg își îndeplini sarcina cu liniștea lui caracteristică și la toate scuzele sau împotrivirile tinerei văduve, buimăcită de atâta bunăvoiță îndatoritoare, răspundea mereu în același fel:

— Este chiar interesul călătoriei mele, e în programul meu.

După ce făcură târguielile, mister Fogg și Tânără femeie se înapoiau de prânziră la masa comună. Apoi, doamna Auda, obosită find, urcă în odaia ei, după ce strânse „englezeste” mâna amabilului ei izbăvitor.

Onorabilul gentleman se adânci pe tot timpul serii în citirea publicațiilor Times și Illustrated London News. Dacă ar fi fost omul care să se mire de vreun lucru, ar fi fost că nu-și vedea servitorul înapoiat până la ora culcării. Dar știind că vaporul pentru Yokohama

nu va pleca decât a doua zi, nu dădu nicio atenție faptului acesta. A doua zi când sună, Passepartout nu se mai arătă. Ce s-o fi gândit punctualul englez când află că Passepartout nu mai venise la hotel, nu s-ar putea spune. Mister Fogg se mulțumi să-și ia geamantanul, s-o înștiințeze pe Auda și trimise să-i aducă o lectică.

Era ora opt. Carnatic-ul trebuia să se folosească de reflux pentru a ieși din strămtoare și acest lucru era fixat pentru ora nouă și jumătate. Când sosi palanchinul la ușa hotelului, mister Fogg și Auda plecară în această încăpătoare trăsură, iar bagajele veniră în urma lor într-un cărucior.

Peste o jumătate de oră călătorii erau la debarcader și acolo aflără că vasul Carnatie plecase din ajun. Mister Fogg, care era sigur că va găsi și vaporul și servitorul, se văzu silit să se lipsească și de unul și de altul. Dar niciun semn de mirare nu se ivi pe chipul lui și, deoarece Auda îl privea îngrijorată, se mulțumi a-i răspunde:

— Nu-i nimic, doamnă, o întâmplare și nimic altceva...

În clipa aceea un ins ce-l observa cu luare-aminte se apropie de dânsul. Era inspectorul Fix, care-l salută și zise:

— Nu sunteți, oare, ca și mine, unul dintre călătorii de pe vasul Rangoon sosit ieri aici?

— Da, domnule, răsunse cu răceală mister Fogg, însă n-am cinstea să vă...

— Iertați-mă, dar credeam că îl voi găsi aici pe sergentul dumneavoastră?

— Nu știți cumva, domnule, unde este? îl întrebă cu voiciune Tânăra femeie?

— Cum, nu e cu dumneavoastră? continuă Fix.

— Nu, răsunse doamna Auda. De ieri nu l-am mai văzut. Poate o fi plecat cu Carnatic fără noi.

— Fără dumneavoastră, doamnă? răsunse agentul. Așadar, iertați-mi întrebarea, voiați să plecați cu acest vapor?

— Da, domnule.

— Și eu, de asemenea, doamnă; dar sunt foarte amărât, căci Carnatic, sfârșindu-și reparațiile, a plecat din Hong Kong cu douăsprezece ore mai devreme, fără a înștiința pe nimeni, aşa că acum trebuie să aşteptăm opt zile plecarea altui vapor!

Pronunțând aceste cuvinte: „opt zile”, Fix simțea că-i tresare inima de bucurie! Fogg oprit opt zile la Hong Kong! Ar avea vreme suficientă ca să capete mandatul de arestare! În sfârșit, sorții se arătau în favoarea reprezentantului legii. Vă imaginați ce lovitură primi când îl auzi pe Phileas Fogg, spunând cu voce calmă:

